

vilde kunne spares uden nogen som helst Skade for vort Samfund.

Jeg skal ikke komme nærmere ind paa at omtale disse Udgiftsposter i Enkelthederne. Derimod vil jeg sige et Par Ord om en Udgiftspost, der er kommen til i de senere Aar, nemlig Tilskuddet til Arbejdsløshedskasserne ifølge Loven af 9. April 1907. Det Beløb, som er opført paa Finanslovsforslaget til disse Arbejdsløshedskasser, er ikke tiltalende for mig, og jeg tror heller ikke for nogen som helst Landmand eller Landarbejder. Men før jeg gaar videre i Omtalen af dette, vil jeg indskyde den Bemærkning, at mit Princip er, at enhver som helst hæderlig Samfundsborger, der uforskyldt kommer i et økonomisk Tryk, bør hjælpes paa en saadan Maade, at han beholder sine Rettigheder. Men jeg tror ikke, at Vejen til det bør være den at støtte Arbejdsløshedskasserne. Derimod tror jeg, at en anden Lov, Loven af 4. Maj 1907 om Tilskud til Hjelpekasser, er langt mere formaalstjenlig. Jeg har selv Erfaring for, at ved Hjælp af de Midler, der saaledes stilles til Raadighed, kan der raades Bod paa det økonomiske Tryk, som tilfældigt kan komme til at paahvile navnlig en Landarbejderfamilie, men der kan selvfølgelig ved Hjælp af disse Midler ogsaa raades Bod paa en Del økonomisk Tryk selv i de større Byer.

Jeg er vel tilfreds med den Udtalelse, der kom fra den højtærede Indenrigsminister angaaende dette Spørgsmaal, og jeg slutter heraf, at han i Fremtiden vil arbejde for, at denne Bevilling maa blive bibeholdt og eventuelt forhøjet, og at den højtærede Finansminister, selv om han, som han udtalte, vil vise sig haard og ubønhørlig overfor Kravene, i dette Tilfælde maa finde sig i at bøje sig for den højtærede Indenrigsminister. Vi have i flere Aar levet under uheldige Arbejderforhold, idet der har været en alt for stærk Indvandring fra Landet til Byerne, og det har ogsaa bidraget til, at der i Byerne har været alt for stor Arbejdsløshed, medens Landboerne, særlig de større, have været henviste til at importere fremmed Arbejdskraft. Det er yderst uheldige Forhold, at vi, medens vore egne Arbejdere maa spadseres og intet fortjene, men leve paa Samfundets Bekostning, maa importere fremmed Arbejdskraft til Landet. Jeg tror, at Lovgivningsmagten maa gøre et Forsøg paa at raade Bod derpaa. Jeg skal i den Anledning kort omtale et Par Love, som jeg mener pege i den rigtige Retning. Først og fremmest er der Loven

om Oprettelse af Husmandsbrug paa Landet. Jeg er vis paa, at enhver, der har Erfaring for, hvad der kan udrettes til Gavn for Samfundet ad den Vej, vil stille sig velvillig overfor denne Sag. Det er en Samfundsforbedring af betydelig Art. Det er en Kendsgerning, at veldrevne Husmandsbrug give forholdsvis mere pr. Td. Land i Nettoindtægt end de større Landbrug. Jeg tror ikke, at vi ved denne Lov kunne standse den stærke Tilstrømning til Byerne, men jeg tror, at vi kunne hemme den. For at denne Lov imidlertid kan blive praktiseret saa retfærdigt som muligt, maa man have sin Opmærksomhed henvendt paa, at det virkelig bliver de mest kvalificerede, der komme i Besiddelse af disse Lodder, og da særlig dem, der ved eget Arbejde have skaffet sig fornøden Kapital. En Krone, der er tjent ved Slid, er altid langt mere værd end en Krone, som man har faaet i Arv eller Gave. Man maa ogsaa sørge for, at Ansøgerne faa den tilstrækkelige Vejledning, saa at disse Husmandsbrug faa en passende og formaalstjenlig Beliggenhed, samt for, at de vedkommende ikke maa betale Husene dyrere, end at de altid ere de Penge værd, de have kostet.

Vi maa ikke alene træde hjælpende til overfor Statshusmandsbrug, men ogsaa overfor et hvilket som helst andet Husmandsbrug, der kan fremhjælpes. Og jeg skal tillade mig at anmode den højtærede Landbrugsminister om at drage Omsorg for, at de Beløb, der staa opførte paa indeværende Finanslovsforslag, opretholdes, eventuelt forhøjes. Vi ere her inde paa det rigtige Spor. Det, det navnlig kniber med for de enkelte Husmænd, er at komme i Gang, og det er derfor at ønske, at de Penge, der her foreslaas, anvendes foruden til Præmiering særlig til Præmie-laan og Husmandsrejser. Det har sin overordentlig store Betydning, at disse Husmænd kunne faa saadanne Præmie-laan og derved saa vidt muligt faa en forøget Indtægt af deres Bedrift. Jeg skal endvidere tillade mig at udtale Ønsket om, at det mere og mere maa blive Husmandsorganisationerne overladt selv at administrere de Beløb, der stilles til Raadighed for dem. Der er jo et gammelt Ord, der siger, at den, der har Skoen paa, ved bedst, hvor den trykker.

Jeg vil ogsaa tillade mig at lægge et godt Ord ind for Bevillingen paa de 25,000 Kr. til Videreuddannelse for Mejsker og Mejerister. Alle ere enige om, at Landbruget er vort bærende Erhverv, og alle